

0713 – 13. juli

Dersom jeg hadde urett for øye i mitt hjerte, så ville Herren ikke høre. Sal 66: 18.

Det er kanskje vanskelig for deg å tro at du har barnekåret hos Gud. Ja, kanskje det er helt umulig for deg på grunn av et eller annet bestemt forhold.

Men her kan du få hjelp til å få avklart din stilling. Legg merke til denne forskjellen: Spørsmålet er om grunnen til at du ikke kan ta til deg trøsten i barnekåret ligger i at du har en bevisst synd du lever i, og som du ikke vil gi opp.

Det kan være at du lever i et uforsonlig hat til et menneske. Du praktiserer kanskje en eller annen kjødelig lyst som du forsvarer. Eller du er uærlig i forretningsliv eller arbeid. Alt er m. a. o. åpenbare kjødets gjerninger – som du ikke har tenkt å slutte med.

Prøv da ikke å bruke evangeliet til å overdøve og nedtone protestene i hjertet ditt, og i et forsøk på til og med å tro at du lever i nåden. For hele Guds ord strir særdeles klart mot alt slikt. Og Herrens Ånd, som skulle gi deg troens visshet og vitnesbyrd om ditt barnekår, er også «sannhetens Ånd», en ren og hellig Ånd.

Den kan da ikke gi deg en visshet som strir mot sannheten. I alle slike forsøk vil du alltid bare møte apostelens ord til trollmannen: «Du har verken del eller arv i dette ordet, for ditt hjerte er ikke rett for Gud». Han sier ikke: Syndene dine er altfor mange og store. Men: «ditt hjerte er ikke rett for Gud».

Gled deg likevel over at han heller ikke sier: Derfor må du for alltid gå fortapt. Nei, han tilføyer tvert imot. «Omvend deg derfor fra denne din ondskap, og be Gud om at ditt hjertes tanker må bli tilgitt deg!»

Tenk, ikke en gang trollmannen, så gjennomsyret av hykleri, full av «bitterhets galle og bundet i urettferdighets lenker», ble uten videre oppgitt som fortapt, men får komme til Gud og be om forlatelse!

Legg også merke til at til ham sier ikke apostelen bare: «Tro på Herren Jesus». Men: «Omvend deg fra denne din ondskap!» Det samme sier også Kristus: «Hvis ditt høyre øye frister deg (hindrer ditt liv i nåden), så riv det ut og kast det fra deg».

Han sier ikke: «tro på meg, så slipper du å rive ut øyet». Nei, troen og en god samvittighet vil aldri kunne gå sammen med synd som en forsvarer og degger for, som tvert imot driver oss bort fra nådestolen.

Luther sier det er mange som holder seg borte fra nattverden og bønner, fordi de er fanget i synd som hersker over dem. Det kan være uforsonlighet, hat o. s. v., som de ikke vil gi opp. «Det beste råd vi kan gi slike», sier han, «er at de gir opp synden og kommer til Gud i nådemiddelet og bønner. Dette vil ganske visst være bedre for dem enn at de fortsetter i synden, og gir legem og sjel til djevelen».

Å ja, det er mye bedre for deg, sier jo også Kristus, at du tar den lidelsen å rive et øye ut på deg, og går inn til livet. Enn at du skulle ha to øyne, men blir kastet i helvetes ild.

Å, vær fornuftig, røm fra synden! Herlighetens krone er mer enn lønn for all den lidelse det koster å korsfeste kjødet. Hvis du derimot fortsatt blir i synden, hindrer du selv din bønn. Du mister Guds salige fred her i livet, og den himmelske gleden i evigheten.

Kjødet har, selv hos de hellige, alltid sin gamle kjærlighet til synden. Men legg merke til at her taler vi om den synden du aksepterer og forsvarer («degger for»), ikke bare elsker. Det skjer når du «tar parti» med den, unnskylder den og ikke er innstilt på å slutte med den. Og det på tross av at det ikke er tale om en tvilsom, men tvert imot en åpenbar synd. Å godta og forsvare synden slik, strir alltid klart imot troen og nåden.

Noe ganske annet er forholdet når en kristen sier: «Jeg elsker deg, synd, forskrekkelig. Men jeg hater og forbanner min kjærlighet til deg». Og han så søker hjelp hos Den allmektige Gud mot selve denne kjærligheten til synden.

Er det dette som er nettopp din situasjon; du ser på din kjærlighet til synden på denne måten, og søker forløsning fra dette? Da skal du ikke et øyeblikk frykte eller vende deg bort fra din barmhjertige Far i himmelen, som alt er forsonet. Du skal skynde deg til hans favn. Vær da sikker på at du kan tro hans nåde!

Og – merk deg dette – vakt deg for at du ikke har den instillingen at du først må vente til du blir utfridd fra synden, før du tør tro nåden. For en slik utsettelse ville være den beste snaren djevelen nå kunne fange deg med. Nei, det er bare gjennom troen du kan vente noen forløsning.

Og dette at kjødet elsker synden, ja, at enkelte medfødte fristelser følger og plager oss så lenge vi er på jorden, det er noe alle hellige tynges av og sukker over. Men «slike synder», sier Luther, «som vi på denne måten selv dømmes, er nakne og åpenbare synder, som alltid har Kristi offer mellom seg og Gud». De skal derfor heller aldri kunne fordømme oss, så lenge vi blir i Kristus, og synden derfor også er korsfestet.

Mot slike synder og alle daglige fall må du da alltid bare holde fram for deg de store og evige sannhetene om vår benådning, og innprente dem dypt i hjertet ditt. Og du må kjempe som for liv og salighet for å beholde trøsten og vissheten om ditt barnekår. For du skal være klar over at djevelen setter alt inn på å rive barnekårets Ånd ut av hjertet ditt, og styrte deg ut i tvil og trellesinn.

Ta derfor hele Guds evangelium til hjelp her! Bruk sakramentene, bønner og brødres råd og forbønn til hjelp! Så ikke samvittigheten skal bli dratt ned i trelldom, men gjennom troen seire over all motsigelse.